

blev man fra alle Sider enig om — ogsaa der gjorde man Sammenligning med fremmede Stater — at enhver Finantslov burde omfatte de forskjelligte Bevillinger, som foresaldt paa lovlig Maade i Aarets Løb; derved fremstod den hele Lov, der kaldes Finantsloven, og udgaaende fra denne Betragtning kom man saaledes over til Tillægsbevillinger, og til hvad vi nu efterhaanden sandsynligviis ville komme til at kalde Efterbevillinger, for at gjøre det klart, hvilken Forskel der er imellem disse to Bevillinger. En Efterbevilling er det Tillæg, som gives til det Finantsaar, som allerede er afsluttet, og gennem hvilken man anerkjender, at de Dverskriftelser, som have fundet Steb, have været nødvendige, bespøiede og ønskelige, og saaledes giver Bekræftelse til de gjorte Udgifter, for at Statsrevisionen saameget lettere kan afgjøre Revisionen af Regnskabet uden at behøve at bringe denne Mangfoldighed af Poster til fornyet Dverveelse; Tillægsbevillingen derimod omfatter den yderligere Udvidelse af det indværende løbende Finantsaar, altsaa et Tillæg til de Summer, som allerede ere bevilgede ved Finantsloven. Tillægsbevillingen til den Finantslov, vi i dette Dieblif behandle, vil komme for i næste Rigsdagsamling, ligesom vi her i denne Session have to Tillægsbevillinger under Behandling, hvoraf den ene i Virkeligheden er en Efterbevilling og den anden en Tillægsbevilling. Vi ere endnu ikke komne til at henvæne dem simpelt og klart, fordi der skal lang Tid til, inden Folk begribe, hvad det Rette er, men vi have det Haab, at den ærede Minister til næste Aar vil forelægge Bevillingerne saaledes, at det er klart for os, hvad der er Tillæg, og hvad der er Efterbevilling. Man havde altsaa paa denne Maade gjort det naturlige Skridt for at komme til at sammensætte Finantsloven af disse Hoveddele. Man var kommet til at erkjende, at der ved Behandlingen af Love, som medførte Pengendtellinger, fremstod Vanffeligheder derved, at man fra dette Things Side med god Grund fastholdt, at Pengendtellinger kun kunde skee i Henhold til Finantsloven, og at denne, saavel som Alt, hvad der egentlig er Dele af den, skal have sin Opvinding fra dette Thing. Men paa den anden

Side stor Mængde af Love mere eller mindre middelbart maatte komme til at medføre Udgifter, og at Fordelingen af Lovarbejderne mellem de to Thing vilde blive i høj Grad besværet, isald man ikke kunde finde en eller anden Maade, hvorpaa enhver Lov, der medførte Udgifter, kunde bringes i Forbindelse med Finantsloven. Dersom man kunde have Lovarbejderne fuldt færdige, inden Finantslovens Behandling var endt, inden den havde forsladt dette Thing, saa vilde Sagen jo være ganske simpel, saa gjorde man det Naturlige og Rigtige fremme; man satte en Sum, som var tilstrækkelig, klar og reen; en Sum, som man virkelig kunde erkjende for den, der maatte benyttes i Henhold til Finantsloven, eller man ansatte en Dverslagssum, enten saaledes, at man bevilgede, isald Loven forbrede det, visse bestemte Ting og forudsatte, at Summen altsaa var, hvad vi kalde calculatovist, et Regningsoverflag i Penge — da Tingen var bevilget, saa vare Pengene ogsaa bevilgede dertil — eller saaledes, at man satte en Begrænsning i Pengesummen og maatte saa rette sig med Hensyn til Tingen efter denne. Men hverken Finantsloven eller Tillægsbevillingerne kunne vente derefter; disse Love maa fremmes, behandles her og bringes ind i det andet Thing, førend man kan vide, hvilke Pengeudgifter andre Love kunne medføre. Ikke saa vigtige Love blive jo, saa at sige, først færdige her den sidste Dag, og ofte endogsaa med Anstrenge fra begge Things Side ved en hurtigere Behandling end den sædvanlige, og det bliver altsaa ikke muligt at skaffe de Summer, som saadanne Love forudsætte, Plads i Finantsloven eller i Tillægsbevillingslovene. Der var en anden Ve, man kunde gaae, og det var den, at ingen Lov kom til Udøvelse, kunde fremkalde Udgifter, førend Rigsdagen næste Aar var traadt sammen, hvor i saa Fald disse Udgifter kunde begjeres paa en Tillægsbevilling; Lovene kunde nok faae deres Udøvelse forinden, men da under en særlig Ansvarlighed fra vedkommende Ministers Side med Hensyn til Udgiftens Omfang og Størrelse. Dette vilde imidlertid være at paahyre Ministeren et for ham i høj Grad uhyggeligt Ansvar, og naar man kunde undgaae det, naar man kunde finde en Ve, som satte Ministeren istand til at gaae roligt frem